

Gierik 19, september 1988

Dirk Claus

HET KOELE BEGEREN

I.

Om je lange hals fladderen zeven paarse vlinders,
ongeduldig je stilte afwachtend,
om zich als een kleurig halssnoer
naast elkaar neer te vlijen;
je huid prikkelend
met hun fluwelen pootjes.

Soms bewegen je benen heen en weer.
Twee roosalbasten vleeskolommen,
waartussen elke zeevaarder moet sturen
om je zwoele wereld te ontdekken.

Over je rug streelt het blauwige licht
van de door laken afgeschermdde zonnehitte,
met het open raam, waarlangs vogels vliegen
doorheen het witte licht,
met bloeiende takken in hun bekjes
ter zalving en als offer
van de duizenden begeerten,
die je lichaam opensplijten
in honderden splinters
van warm vlees en ophitsend bloed.

XIII.

Wanneer je adem als een felle wind je hand
op en neer beweegt, en verder holten slaat
in de regelmaat van kwijnen en omhelzen,-

verlamt plots mijn hand, (een verschrikt dier),
en stokt mijn adem door je koude kus.

Om weer, met zere tred, je lichaam te betreden,
en plek na plek, als was het vruchtbare grond,
te zaaien en te oogsten.

De dieren zijn ontsnapt en zitten
Hijgend naar je ogen te staren.

V.

In de kamer van het koel begeren,
wijken de maagden ruggewaarts buigend
en groeten zwijgend de gast.

Nu strooit een vrouw aarde over je rug
ten teken van verbondenheid.
Een tweede maagd vertolkt de wind;
- lijzig lied dat in het wit vertrek
weerklinkt;
een derde brengt het vuur roekeloos
bij je doorzichtig warme huid.

(De fijne haartjes schroeien ...)

Tot je opspringt, in een droomontwakend ijlen,
de maagden wegjaagt naar hun plaats:
het gelaat naar het oosten toegewend,
de vlammen doodt die je lichaam schroeiden
als zomerwind in moegedwaalde zeilen.

Een lied van duistere zangen zingt,
je armen reikend als blanke wapens,
die je naakte lichaam beschermen.

Een lied dat opstijgt uit verzengende, droge kamers,
waar de aarde teder in het zonlicht glijdt,
in broeiende angst voor je lichamelijkeid.

En omkerend me de strelende hand reikt,
die als een warm mes tegen mijn wangen drukt,
en verzoenend je lichaam spreidt
in kalm gevecht tussen huid en huid,
de begeerte uit mijn lichaam rukt.

Jan Gloudemans

KLEINE RODE VINGERWIJZING IN STEEN

de maan maakt gele geluidjes
maar ik hang boven de zwoele schuren
genagelde uil en vel vol gaten

cerebrale cello speelt onophoudelijk
werpt sluiks cycloopenoog
naar de smalle heupenhoop bij de wasplaatsen

visioenen stollen in mijn ogen
en achter de geuren van heiligheid
sterven nachtvinders in oneven kleuren
als doodgewone insecten

in mijn huis wonen de nutteloze handen
die knagen aan de nagelaten kinderverhalen
en in de gsloten haard met de verweerde lentegezichten
bloeit mijn hart een doodgeboren bloem bevroren:

kleine rode vingerwijzing in steen

DAN ZIJT GIJ MIJ HET LIEFST

dan zijt gij mij het liefst mijn lief
als gij verzadigd al uw weelde
herschikt naar uw believen en schenkt
aan mij verrukte vreemdeling die verdwaald
in uw lichamelijk landschap vol schaduw
en geuren naar tekens van herkenning speurt

als alles is gezegd tot ver voorbij de woorden
mijn hijgend hart het hooglied verder zingt
de storm is uitgewoed maar niets is uitgewist
de sporen zichtbaar op uw huiverige huid
als de zon blijft staan de tijd versteent
en ik herboren in uw oneindigheid
mijn lief dan zijt gij mij het liefst

NOG SLUIMEREN DE NIEUWE WOORDEN

dit is een wereld zonder geluid
vogels trokken zich terug achter water
- vage herinnering aan lover -
woorden liggen ongeboren
als tekens verloren in zee

uit gepolijste hemel maken zich met tegenzin
bedachtzame druppels los
en vervallen
geluidloos
tot wit zand

maar kantelt de maan vierkant weg
en kapituleren nog sterren
nieuwe wind blaast voortdurend op nieuwe schelpen
(hem treft geen vewijt)
nog sluimeren de nieuwe woorden
maar korstmossen werpen reeds glimlachjes
naar de bijna-morgen

Annie Reniers

IN
het blaffen van honden
in heuvelnacht

een horen en zien
van

eend een ijsschots
meeuw en geest van klokken
vlaggen gestalten in kanaalstaten
zwaaien wimpelen af
wie wat:

Pavese's schrijven over
het blaffen van honden in
leeg gehevelte verte

E discorrevo discorrevo,
mi tenevo compagna.
Eravamo noi due soli

Cesare Pavese
La casa in collina

EN NOG DOET het woord
wat het zegt zoals groeten
of een sigaret voor je halen

in het huis dit is bekend
woon je zoals je het wil
en op straat tellen de tegels

allen ginder alleen daar
waar niets meer is
ben je met al je kleren
zonder kleren met al je wel en wee
een pluus een mos een spriet

gedreven gedreven
een seconde een verdwijnen
een vuur een vuur
verward in verbazing
en van alles niets
ja niets van alles meer

HET LICHT is
ook een ding
het gaat
door de dingen
door de mededingende dingen door

het licht is ook
stilte het legt zich
over de dingen heen
een stilteding
waarin de dingen
zichzelf en niet zichzelf
een lichtlijn
schijnen

een lichtlijn is
een taallijn en
een dinglijn
taal is ding

en taal is licht
door en over
de dingen heen: een
sprekende stilte

IN DEZE hoge wind
die 't schuimwoord jaagt over het zand
- grassen glansrijk in hun opstand –

in gindse rotsen die zangen zijn
van klinkend mos

wie zal er een stem vinden
voor jou die in vreemde talen zwijgt?

in deze leeggewolkte hemel
zichzelf vooruit – naar nergens –

wie zal er in zijn handen turen
naar het ontsnapte levenswater

om zo – misschien – lichtvaardig te raken
de bronnenrand
van stilte en blijven en nacht?

ER IS geen leegte meer
in je verdwijnen
vond je
je aanwezigheid uit

in de grassen ben je
bewogen door de wind
in de berk
nog geen meter hoog

en in de rotsspleet
die aan het eind van de openheid
wacht
is je gebroken glimlach
geborgen

dichtheid
van de bomenrijen en de holen
compacte luchtgestalte

terwijl de weg
ligt
uitgelegd

hoewel ik je aanroep
hoef ik je als roep niet meer te zoeken

je hebt je aan de wereld
toevertrouwd
als geheim

LAAT HET trage kleed van
de nacht je niet toedekken

Ga, ga in het oude land
in de droogste bedding
naar de verste bron

En daar, misschien zal daar
in de felste zon
het eeuwig licht verschijnen

Of zal je in dit verre en vreemde oord
de taal van Babel spreken
en zelfs het teken van de uil niet meer verstaan?

TOCH IS ER een wachten
een wachten
op sneeuw
sneeuw sneeuw
die alles wat wij openrijten
toe zal dekken
en waaien door de ogen heen

Dan zal de aarde even nog een bruidskleed
of een doodskleed dragen
en even nog is alles één

even maar
want dan begint het graven
het schrapen
het kappen en het tellen weer

IK, EEN GEDACHTE

Het houdt nooit op
het denken
n o o i t o p
Ik heb geen macht
het denken heeft mij uitgedacht

Ik jaag een kogel er doorheen
en in één ulciem genot
spat het hele opgezette plan uiteen

Besta ik toch
of is dit enkel nog
een uiterst allerlaatste zelfbedrog?

Wim Meewis

SIESTA

In haar ingewand
de stad beweegt niet meer
en naar buiten toe
staan haar vingers
krom en hard van jicht.

Van zon naar zon
over de open pleinen
rennen hagedissen
hun leven loom

voor de regendagen

voor de hellingen van zweet

voor de hand
die zich stukbijt

de waterloop die
de straat na eeuwen
aan stukken snijdt.

Emiel Willekens

GEDACHT GEDICHT

Heden
zo heb ik mij voorgenomen
in een moment van kordaat
besluiten
ben ik een ander – ben ik anders geworden
van heden af:
een slimmerd een intrigant
een ouwe duitendief
een man van goede wil
als daar zijn kan
maar niet van goed vertrouwen
Een handig onderhandelaar
die dingen in zijn mouw verbergt
en weetjes weet
die wel eens te pas mochten komen
Een man in één woord
met wie men rekening
dient te houden
of het zou wel eens
onverwachts
heel anders kunnen draaien
dan sommigen wel dachten
Sommigen die denken
dat zij zomaar
in een moment
van nog zo kort besluiten
een ander kunnen worden
dan de ander
voor wie ongeacht
godweet wie
de baan had voorbedacht

André van Hauwaert

DE KAT uit een boom kijken
tot je komt aanstormen
in mij brain
oh lady lay
& uitgelezen waan
zin charmeert
met alles erop en eraan
je de kop opsteekt,
ik neem en
neem je in de tang
tik je op de heupen
& ga mijn boekje te buiten:
neem je
te grazen
in een arena
van zacht woordengekletter
het gewetren zuiver
les mots suprêmes

O -eindig

met de vlam in mijn hand
het vuur aan de vingers
schrijf ik
naar de letters van liefde
zonnewoorden,
woorden
in een zeevoud
van klare taal gegoten

NAAR

GEESTIG (25.12.86)

er kleeft inkt
aan mijn vingers
en kwaad bloed
bij de koffie
op de lever
dwars
in mijn maag,
een droom
van zijn aureolen
een punt maken
godzijn
in de zevende hemel
in de wolken adembenemend
en van een wonder
geen woord
mer over de lippen
sluit de ademhalingstekens
opgelucht
ronduit
punt uit
ooit ben ik
mijn oog
in je ogen gekomen;
1 x
uit je kuiten gewassen,
mijn stemverheffingen
twijgzamer
dan ooit tevoren
mijn tong
steeds tegen hetzelfde dieptepunt
opgewassen
liet je mij
het diepste zuiden
van je pupillen
peilen;
in het weerlicht
schoof jij de i
onder mijn tongpunt,
raakte ik
overstem
in een mond vol tanden

Erik van Malder

LESPOES

met krijt en spons verricht ze wonderen
en ze blijft alle generaties verwonderen
omdat ze telkens weer haar kennis bovenhaalt

cijferboekje en rode pen maken haar sterk,
zij verdedigt de grootsheid van haar werk,
maar dagelijks klaagt ze over het peil dat daalt

ze heeft het terrein nu helemaal veroverd,
de school tot een vrouwenwereld getoverd
waarin zij meer dan leders haar mannetje staat

‘verkutting van het onderwijs’ vindt ze grof,
ze geniet gretig van haar zwangerschapsverlof
dat handig in borstvoedingsverlof overgaat

op z'n best is ze als directrice of inspectrice,
dan pas zwaait ze de scepter als een symbool,
maar tijdens vergaderingen is ze een actrice,
die vlucht in tranen, list en hyperbool.

Johan Van Praet

MIJN GOUDEN VROUW

Ik ontwaak tussen de lakens
en zie hoe de naam van de eeuw
in haar huid staat gekerfd.
Met afschuw warm ik iedere nacht weer
dat taaie lichaam op,
rug tegen rug.
Ik slenter met het oude paard
de straten af,
verlangend naar een jonger lijf
ergens ver in de stad waar ik iedere nacht
mijn bed voor maak.
Ik schaam me als ze me vraagt
haar rug te boenen
en durf haar uitgedroogde
lederen huid
bijna niet aan te raken.
Op blote voeten daal ik 's nachts
de trappen af
om op mijn eentje
het album te doorkruisen
waar zij glimlacht
zoals ik haar liefhad.

Toch durf ik niet
de spiegel in te kijken.

Rose Vandewalle

NIETS HERINNERT hier aan de dood. Vooral niet
de delver die neemt het perk voor pissijn.
Terwijl hij zijn gulp knoopt, kijkt hoe een vrouw
buigt over een zerk van zwarte graniet.
Ze gelooft de dag niet die haar zacht streelt.

Aan haar zijde graven werkers al kletsend
een kuil, zo klein zo ondiep als een wieg.
Niets herinnert hier aan de dood. Vooral niet
de gloed van de herfst. Al vallen de blaren,
ze gaan zachtjes, gaan dood met allure.

Peter Ghysaert

DE VOLMAAKTE kiezelsteen
werd van het strand geraapt.
Hij was wit en rond.

Hij werd genomen
tot talisman, warm
in de jongenshand.

Soms droog beknepen,
soms met zweethanden
bleef hij wit en rond.

Jaren later, afgekoeld tot zeven graden
ligt hij op de straat
tot over duizenden jaren
een rijzende zee hem opeist.